

Передплата

на «РУСЛАНА» виносити:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1.70 кор.

За границею:

на цілий рік: зі щоденною
визилкою 7 доларів, або 12
рублів; з визилкою двічі
в тижні 5½ долара, або 10
рублів; з визилкою що субо-
ти 4½ долара, або 9 рублів.
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича

Виходить у Львові що дня крім неділь руских свят о 5½ год. по полудні.
Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» при ул. Оссолинських ч. II (партер) (фронт від ул. уТхої). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в насажі Гавмана.

Рукописи звертає силіше на попереднє застереженє. — Рекламанші неопечатані в вільні від порта. — Огодшеня звичайні приймаюся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надіславім» 40 іч від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Парламентарне і політичне положення

не прояснило ся доси мимо неністанних переговорів поміж представниками польського кола і інших парламентарних стороництв. Як довідуся христ. сусп. Reichpost, найближше засіданє посольської палати мало би відбути ся на всякый спосіб о коло половини листопада, отже 16. або 17-го. Колиб до того часу повелоб ся дійти до порозуміння, то се засіданє розпочало би добу роботи, але колиб порозумінє не вдало ся, то се засіданє викликало би справдешній вибух боротьби і стало би доказом неспосібности палати до роботи а се спричинило би сейчас замкненє сесії.

На основі найновіших вістий про переговори на жаль вигляди на можливість роботи парламентарної зовсім змарніли і слідуєче засіданє палати буде імовірно останнім в сій сесії. Ческі стороництва Слав. Єдноти обстають завзято при своїм домаганю обнові міністерства, а німецкі вольнодумці сему рішучо вретивляють ся, бо вважали би се упокоренєм для себе. Вчєра згадували ми про переговори, які відбули ся між президією поль. кола а христ. суспільниками. Наслідком зради тайни (Cong. Austria вказує на Стапінського) появили ся звіти про сї наради, в котрих зміст промов ріжних членів поданий вельми невірнє і тенденційно. Стілько лише в тім правди, що в розправі над звітом д-ра Гломбінського про переговори відгрожував ся Стапінський переходом людовців до Слав. Єдноти, а інші члени польського кола вказували вринаючі для кола трудности з пересиленєм а христ. суспільники згідно з Гломбінським зазначувати потребу дальших переговорів для уздоровленя держ. ради, але при тім заявляли, що тактики не можуть определити без порозуміння з іншими німецькими стороництвами.

Наслідком того відбули ся переговори між президією польського кола і виконним віділом німецьких вольнодумців, а др. Гломбінський здав звіт з переговорів з Слав. Єднотою вказуючи знов на трудности, які впливають з сучасного пересилєня для польського кола. В розправі над сими нарадами обговорювано основно можливість порозуміння а німецкі бесідники з огляду на можливість §. 14-го і небезпечність відокремленя Німців домагали ся, щоби польське коло пособляло змаганю до порозуміння. Пере справи між президією польського кола а німецькими вольнодумцями тривають дальше, а також з Слав. Єднотою має др. Гломбінський частійше сходити ся. Бар. Бінерт мав явити ся на засіданю парлам. комісії польського кола, а також на нарадах представників польск. кола і німецьких вольнодумців.

З нагоди послуханя гр. Еренталя, а відтак бр. Бінерта і д-ра Вайскірхнера у цісаря рознесли ся в ческих кругах вісти, начєб Корона прихилила ся була до уступок вимаганих для Угорщини гр. Андрашім, особливо

на військовім полі, щоби уможливити утворенє кабінету 67-маків. А що таке рішенє Корони само про себе мало би вплив на становище кабінету бар. Бінерта, отже сю вість обговорювано дуже живо, в австр. парламентарних кругах. Тимчасом христ. суспільна Reichpost за певняє, що послуханє бар. Бінерта і міністра Вайскірхнера не має ніякої звязи з угорським пересилєнем, і що про які небудь уступки в користь Мадярів нічого не знають в міредатних кругах. Той сам дньовник подає, що монарх вельми був ласкавий а се є новий доказ несхитного становища кабінету барона Бінерта. Також Poln. Kongres. звіщаючи про послуханє міністра д-ра Дулемби, зазначає, що монарх доміркував ся важнійших подій внутрішньої політики із признанєм висловлював ся про поправне веденє правительством державних і адміністраційних справ при нинішних трудних обставинах. З притиском найбільшим зазначив монарх, що в загальнім інтересі повинен парламент одоліти трудности, спиняючи працю, і увявити свою підставу і призначенє, та пам'ятати про обовязки супроти загалу і інтересів держави.

Сї вісти про послуханя міністрів мали викликати в ческих кругах велике зворушенє, тим то висовуванє вже в другє з того боку кандидатури д-ра Кербера, яко керманіча спершу урядничого, а відтак парламентарного міністерства і виставлюванє єго яко личности милої Мадярам, показує ся комбінацією зовсім безосновною, якраз після таких вістий по послуханю у цісаря. Так само запевняють з Відня, що вісти про розв'язанє держ. ради в найближшій часі, не мають основи і що над сею справою взагалі ще ніхто не застановляв ся. Колиб мала бути держ. рада розв'язана, то перше відбулаб ся сесія делегації вже вибраної держ. радою, щоби ухвалити спільний бюджет на 1910. рік

Хто був Феррер?

Вільнодумні часописи усіх відтінків і усіх країв, не виключаючи і наших галицьких, нароби великого крику задля страченя Феррера іспанським правительством і зробили єго імя по смерті дуже голоєним. Цікаво прото запитати, хто то був Феррер, бо тоді пізнаємо правдиву причину крику згаданих висше часописий. На се находимо відповідь у дньовнику „L'Univers“ з листопада 1909 ч. 15.047 в статі під заголовком: „La Maçonnerie e l'affaire Ferrer“ (Вільномулярство а справа Феррера). Вільномулярство а справа Феррера). Вільномулярство, читаємо там, стягнуло на себе за велику увагу, щоби не було потрібним виявляти всього того, що відноситься по єго єствованя.

Поправді тільки наївні можуть не бачити, що великанська і бурлива агітація в користь Феррера була порішена в льожах і що вільномулярство вважало на те, щоби ся агітація розтягла ся на всі краї, де тільки доходить єго вплив. В актах процесу в Барцельоні находить ся місце, що стверджує, що Феррер належав до великої міжнародної Льожи, огнища, з котрого розходить ся укрита могутність на цілий сьвіт.

В Італії оголошено окружнє письмо найвисшого керманіча найвисшої Ради 33. шкотского

обряду (du Souverain Grand Commandeur du Supreme Conseil des 33-e du Rite Ecossais), котрє не полишає ніякого сумніву що до великої ролі, яку грав Феррер у вільномулярстві. Отсе витяги з сєго окружного письма.

„M. I. R. C. F. Коротка і ляковічна телеграма з Барцельони доносить цивілізованому сьвітови, що Францішка Феррера розстріляно. Коли ми вчєра довідали ся про засуд суду, вислали ми слідуєчу телеграму: „Прийде текст телеграми до С. В. Альфонса XIII, в котрій найвисша Рада 33-х шкотского обряду просить о помилуванє для Феррера“.

Коли телеграма не мала ніякого успіху, зарядив найвисший керманіч, щоби все вільномулярство заховувало жалобу аж до 20. жовтня включно. По одержаню сєго розпорядку мали всі предсідники, як найвисшої палати, так і поважаних (vénérables) льож скликати свої робітні (ateliers) на надзвичайнє засіданє, а праця мала бути безпосередно по тім застановлена; ніякої розправи, ніякої ухвали, або дньовного порядку (розуміє ся не має бути; виймку робить ся лише для замквених засідань Кав. Кадош (Кавалєрів Кадош) XXX. робітні перервуть свої праці мовчки і в смутку“.

Ціль, для якої мала в льожах устати праця і мали перервати ся засіданя, показала ся зарав. Робітні зачали працювати по улицях, а як бурливо они працювали, то ми уже знаємо.

Чимжє заслужив ся Франц Феррер, що в єго обороні стає так уперто вільномулярство і всякі відтїня вільнодумців? Се довідусьє ся із засіданя зорганізованого Унією вільнодумців в палаті Товариств учених в Парижі, на котрім секретар Унії Яков Каспар мав ковференцію в справі процесу Феррера, а пастор Моно говорив о праці в справі вихованя основателя новітньої школи. При тій нагоді виразив пастор Моно свою гадку, що кожда релігія є доброю, коли тільки іде з розвитком мисли. Але ся гадка викликала протести із сторони присутних, котрі зібрав і сформулував профєсор Ніколя, що виложив коротко а ядерно цілу діяльність Феррера в ділі зляцизованя школи і оповідав, що борба против клєрикалізму у Франції мусить бути сильніша чим була коли небудь, бо клєрикалізм є грізний для будучини сьвітської републики.

Ляцизованє шкіл було отже одинокою заслугою Феррера, а ляцизованє то нічо иншого, як тільки викорінюванє з сердець учачої ся молодежи релігійних почувань, а вціплюванє на місци релігійних понять свобідних від понять о Бові, від якого повяте релігії одиноко зависимє. Закладанє таких шкіл має як раз на цілі вільномулярство; томуж, що Феррер працював в тім напрямі і положив в тім згляді великі заслуги, викликала єго смерть в лоні вільномулярства такий жаль і таку лють против правительства і короля, що важили ся розстріляти такого заслуженого їх члена.

Найбільшою запоорою в сповнюваню вільномулярської задачі що до закладаня сьвітських шкіл (читай безрелігійних шкіл) взагалі, а Феррера в особливости, є католицке духовенство, бо з протестантськими пасторами, як се видимо на пасторі Моноді, живють вільномулярі в найліпшій згоді і працюють разом, та весь їх гнів звертає ся против католицкого духовенства. Тому хотяй се духовенство не причинило ся нічим до смерті Феррера, за котру можуть відповідати одиноко іспанський король і єго правительство, мимо того підносять против него вільнодумні часописи свої закиди, що оно винно, що

Феррер згинув а для виявленя свого обуреня не можуть знайти виразів, називаючи его згідно то клерикалами, то з обуренем, клерикальною мафією. З того великого, а загального обуреня пробиває однак одно, а то: Як корисна праця духовенства для народа і що оно одно тільки в світлі спинити отрую, яку розливає вільномулярство в серцях старших, а хоче ще заштити в серцях молодежи і дїтви.

Вільномулярі і взагалі вільнодумці заповідають нам, католицькому духовенству при тій нагоді тяжку борбу. Чи маємо ся вї бояти? Ні! і то задля слїдуючих причин.

По перше, що ми виступаючи з ними до борби, боронимо тільки слушної справи, бо боронимо релігїї і тому будемо мати благословенє Боже по нашій стороні.

По друге, по нашій стороні не тільки слушність, але ми повинні бути при тїм свідомі нашої сили, бо за нами пійдуть всі чесні живла, котрих цїлю є добро а не зло. Свїдоцтво великої нашої сили виставляють нам самі вільнодумці; бож против слабого противника не виступав ся з такою завязтостію, з якою виступають против нас наші противники.

По третє: в нїдрі найбільшого противника християнства т. є вільномулярства, зачинає ся розклад і там, де оно було найбільше зорганізоване і прото найсильнїше, а іменно в Італїї. Подїлило ся оно на два табори, а то: на табор шкотского обряду і обряду символічного. Маємо отже вільномулярську схїзму. Закулїсову борбу, яку ведуть оба сї табори, вивела на денне свїтло La Tribuna з дня 30. жовтня с. р. в предовгій статї, в котрій найвисшїй керманяч шкотского обряду Саверїо Фера відкриває заслону вільномулярської схїзми, il retroscena dello scisma massonico.

Ба і в другім краю, в яким вільномулярство мало велику силу і наробило чимало лиха, а іменно у Франції, зачинає ся дещо псувати. Вільнодумні дневники представили нам манїфестацію в тїм краю в честь Феррера, яко щось незвичайно великого, так, що здавало ся з того представлення, що цїла Франція як один муж станула в обороні невинно покривдженого чоловіка, яким она нам представила Феррера. Тим часом в самім Парижі о много більша часть мешканців станула на противнім становищі і постановила вислати за ініціативою бувшого міністра заграничних справ Флюрана (Flourens) слїдуючого змісту адресу:

„Ваше Величество“ (Sir).

„Ми, французкі горожани, привязані сильно до традицій гостинности нашого краю, пересвідчені, що если ся не буде заховувати приписів права народів, що є застереженем і охороною взаїмної независимости народів, то тоді нема і бесїди ані о захованю поваги правительств ані безпечности народів.

Слїшимо аложити Вашому Величеству в теперїшних обставинах нашу чолобитність публично, котра є виразом наших почувань і нашого поважання.

Уважаємо собі за честь заявити, що осуджуємо манїфестації ображаючи особу пануючого, що позискав собі любов і вайглубше поважанє в своїм краю задля своєї відваги і котрий дав багато доказів симпатичного довіря в користь Франції. Сї манїфестації наносять зневагу лицарскому народови, котрий лучить з нами братерство оружя і братерство племінне, як також релігїя, що є нашою, а котра змогла задля своїх безчисленних добродїйств висвїдчених людскости осягнути поважанє в цїлїм свїті кожного чоловіка, що є свїдомий свого призначеня.

Ми не мішаємо ся до справ ніякого народа, як також не хочемо, щоби хтось мішав ся до наших внутрішних справ. Протестуємо протє рішучо в імя свободи совїсті публичного міжнародного порядку і поступу свїтової цивїлізації проти виступів анархїстичних вільномулярських і безбожних (атеїстичних) сект, котрі ставлячи висше свої суди від осудів судів, свою волю від рішень публичної власти хотять через зневаженє, погрози і насильства запевнити безкарність для атентатів своїх членів і позбавити независимости народа.

Великою є відвїчальність правлячих кругів, що мають силу їм оперти ся; але ще більшою

відвїчальність тих правительств, що задля слабости їм уступають!

Заявляючи отсї наші почування, просимо Ваше Величество прийняти наші желаня щастя як для особи Вашого Величества, так і народа іспаньского та успїху наших спільних жертв, покладених для роввитку цивїлізації в Африці.“

Так бачимо, що французский нарід зачинає опам'ятувати ся і хоче стрясти зі себе то ярмо, яке належила на него вільномулярська секта. Де она ще незвісна, там притягає до себе цікавість задля своєї таємничости, але по якїмсь часі, коли покаже свої роги, стає ся зненавидженою навіть від тих, що мали колись для неї симпатію. Тому то для успїшнїшого веденя борби з нею повинніємо при кожній нагоді, коли она підносить більший крик, відкривати їй цїль, для якої они так кричать. Таке освїдомленє відверне може не одного від їх засїдок і усуне на завсїди зпід їх впливу.

Положенє Русинів в Босні.

(Дальше).

Кілько разів звертав ся наш митрополит до Крижовача, до Преосв. Юліяна з просьбою, щоби післав до Босни свого сьвященника, про се не буду згадувати. Скажу лише, що Преосв. Юліян не вислав таки нікого і на цїлу Босну лишив ся все таки один о. Андрей Сеґеді, якого зразу там вислав.

Не буду згадувати і про се, кілько то разів писав наш митрополит до владики сараевского о признанє пенсії для руского сьвященника, щоби в той спосіб борше звабити до Босни душпастиря, скажу лише то, що і ті заходи нашого митрополита — скнчили ся нічим. Так і лишили ся наші Боснїїці і дальше без власного сьвященника.

Аж ось стало ся, що наш Преосв. митрополит Андрей Шептицкий будучи 1902 р. в Рамі пригадав собі боснїйскї листи та наших людей у Босні, і як добрий пастир задумав відвідати своїх вірних в Босні.

Як задумав, так і зробив, хоч подорож до такого пропаєтского краю як Босна, була для нашого найдостойнїшого архиерея і так не дуже здоровою, а рівнож дуже а дуже небезпечною.

На вість, що галицкий митрополит приїхав до Босни, зараз дали знати телеграфічно до Приявора.

Коли про се зачув нарід, усі, що жили в околиці Приявора, зїбрали ся мов пчолы за містом, очікуючи приїзду свого Владика. Не треба і згадувати про се, яке вражєнє зробила на наших бідолахів воява дорогого гостя. Нарід плакав з радости і не міг довго стримати ся від плачу мов та дитина, що згубила ся від матери.

І Преосв. священник також не міг втїти свого зворушеня і він не зважаючи ні на дорогий час, ні на деякі труднощі та невогоди боснїйскї, ві вкінци на своє здоровлє, рішив ся оглянути близкє боснїйскї рай.

І не вдоволив ся наш Митрополит тим, що звидїв Приявор, але поїхав в глибину Босни, скрізь там по оселях, де лише були наші Русини.

В тїй подорожі товаришив Митрополитови о. Андрей Сеґеді, який вже наперед остерігав достойного гостя, що в Босні подорожує ся трома клясами, зовсім так, як на зелїзній дорозі. І то першою клясою їде ся тоді, коли сидить ся на фірі; другою тоді, коли коло фіри їде ся, а третою тоді, коли фіру пхає ся! Та на таку мову Митрополит лише усміхнув ся, і не траючи відваги — пустив ся в дорогу від оселі до оселі.

А по дорозі виходили люди зі своїх буд обкїпченї мов коминяри, виводили свої дїти на пів нагі, а Митрополит заходив до середини, згинаючи ся нераз не то в двоє, а в троє, бо звїсно, що він зростом великий. В будах сїдав незвичайний гїсть на стїльчику, ррзмовляв з гавдами та потїшав їх, як мїг.

А коли хто де чим погостив, то Митрополит не погордив і хлїбом кукурузяним, їв его та жалувал наших безталанних переселенців.

Коли так Митрополит переїхав по всіх оселях, відправляючи скрізь службу Божу, та сповїдаючи всіх і побачив ту біду та пужду загальну, то аж руки заломив.

Поля добув наш нарід з під лісів ще дуже мало а заробити було годї, хїба в одних Завидовцях, де то є величезний тартак, і де денно тисячі людей працюєть.

„І як ви можете тут вижити“ — журив ся наш Митрополит та роздумував над тим, як би нашим людям поміг. Вкінци впав справді на спасенну гадку. От і спостеріг Митрополит поміж двома найбільшими нашими оселями Дубровою і Каменицею, які з собою граничать, високу гору.

Ось і каже Митрополит до о. Андрея Сеґеді:

„Знаєте Отче що? Отсе я думаю собі купити ту гору порослу ялівцем. Заложу на нїй винницю, люди будуть мати де і при чїм заробити, бо при такій роботі можуть усі працювати, чи старі чи молоді, чи дївчата чи хлопці, — а коли виноград удасть ся і покаже ся, що ґрунт справді надає ся під виноград, тоді розширимо винницю і ще більше, а тоді ми будемо мати своє вино до служби Божої, а люди матимуть велику поміч, бо при такій винниці є доволї роботи від весни аж до зими. А вкінци люди також підуть в наші слїди, стануть самі садити виноград та так і приїдуть згодом до великого добробуту, власної церкви і власного пароха“.

О. Сеґеді не міг нахвалити ся такої гадки. Справді се була чудова гадка.

Як отже урадили, так і зробили, а що Митрополит мусїв вертати до вїтчизни, тому то і дав о. Андреєви Сеґеді гроші та поручив ему купити у Турка згадну гору.

Так і стало ся. Зараз таки і почали їти на ту гору наші люди до роботи, і то цїлими громадами з усіх осель. А щоби людям улєкшити закуп поживи, якої на місци не було, тому і спроваджували муку і всякі инші запаси живности з Баналуки від Трапїстів фірами; склад усього того, а головно муки був у Івана Небесного, теперїшного начальника Камениці. Так отже люди робили на горі і діставали за роботу квіти, а з квітами їшли вже до Небесного і брали муку.

І се було в тих часах для наших людей великою помічю і про се они по нивїшній день згадують з найбільшою вдячностію.

„Та ми, отченьку — оповїдала стара жінка плачучи — ми листя букове сїкли і варили, гичку з картоплїв їли, і коли би не та робота на горі, то певно булиб ми таки з голоду згинули“.

І додала:

„Ах! дай їм Боже здоровлє, нашому Преосв. священному, що они нас і наших дїтви від смерги вратували!“

А треба знати, що ті люди мали землю куплену, а не царовину, т. зв. не глухий лїс, але по частки оброблену землю, а однак їсти не мали що.

(Дальше буде).

Полїтичний огляд.

Заграниця.

Видавник „Нового Времени“ вистосував до міністра заграничних справ ґр. Ерєнтала в Відни слїдуючу телеграму: „Мабуть В. Е. читали в останнім зошитї „Fortn. Review“ статю, обговорюючи подїї, що попередили прилуку Босни і Герцоговини. Статя обговорює ті подїї зі становища віденського кабінету. По думцї дипломатичних кругів сю статю годить ся вважати відповідію на статю, поміщену перед тим в тїй часописи, а закидуючу австро-угорскїй дипломатїї брак льояльности в тїй справі супроти петербурского кабінету. „Новое Времє“ почуває ся до обовязку перепечатати обї сї статї, але бажає рівночасно, щоби російська суспільність, що цікавить ся вельми кожною справою, дотикаючою балканської полїтики, одержала вкінци з міродатної сторони виясненє о нарадах, які попередили прилуку Босни і Герцоговини. Деша петербурскої телеграфічної агенції заперечує рішучо висновкам

останньої статі, поміщеної в „Fortn. Review“. Нота російського кабінету, яка сугерувала би прилку Босни і Герцоговини, а навіть Новобазарського санджаку, ніколи не естувала після заповнення петербурзької телеграфічної агенції, а гадка о ній могла повстати наслідком хибної інтерпретації тайної і тільки в частині оголошеної російської умови з 19. червця 1908 р. Щоби отже наша суспільність могла видати безсторонний суд о тій справі, що нас так дуже обходить, дальше, щоби причинити ся до привернення добрих відносин між Росією а Австро-Угорщиною, — „Новое Время“ позваляє собі в сей незвичайний спосіб просити Вашу Експеленцію, чи, о скільки булоб се можливим, були би ласкаві уділити ему тих пояснень“.

Відповідь гр. Еренталю звучить: „Прошу Вас о уагляднене резерви, до якої я обовязаний в справі переговорів між кабінетами і не можу вчинити нічого вишого, як лише повторити мої висновки, зложені в делегаціях: «привзна виміна гадок з Росією попередити прилку Босни й Герцоговини». Не був бим в можности піти дальше в моїх заявах, доки кабінети в Відні і Петербурзі не визнають відповідним оголосити переписку, дотикаючу сеї справи. Я вельми вдячний Вам за мотиви, які склонили Вас до вислання сеї телеграми“.

Напір на мароканського султана, дипломатичний зі сторони Франції, воєнний зі сторони Іспанії, дінняв вкінці свого. Висланник султана Ель Мокрі заявляє, що переговори з Францією вже мабуть невдовзі будуть шасливо покінчені. Іспанці під проводом генерала Маріни виконали знов новий похід в сторону перших пригорбів гора Гурґу. Цікаво, що султан Мулей Гафід, якого малозначність і безсильність супроти людности на Рифі ще недавно часто підношено, нараз показує, що він має там потрібний вплив. Надійшла іменно вість, що племена Рифу хотять безусловно піддати ся султанові і узнати его роземником в справі мира з Іспанією. Відпоручники султана будуть здає ся пересправляти з Іспанцями, які приймуть мабуть услівя що до заплата відшкодованя, видачі оружя і управлїненя копальняного питаня на Рифі, без оружного вмішуваня. Президент міністрів Морет заявив вже, що Іспанія без сумніву бажає мира, але мусить виконати ще другу часть пляну попередного кабінету. В Alhucemas і Pepon de la Gometeа мусить бути рівнож привернений спокій.

Просимо відховити передплату.

Новинки

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Стахія; римо-кат.: Евгения. — В неділю: руско-кат.: Косми і Дам.; римо-кат.: Серафима.

— **З Заліцк** пишуть нам: Новинка в Заліцк поміщена в 241. ч. „Руслана“ в справі переходу семінаристів на латинський обряд в в дійсности невірною. Можливе, що деякі мальконтенти хочуть роздути звичайні малозначні непорозуміння, які часто лучають ся між учителями і учениками, до великих розмірів, щоби упечи свою печеню. Яко тамтогорічний заступник катехита в семінарії я мав нагоду пізнати семінаричку молодіж і єї привязане до Церкви і народности, тому і припустити не могу, щоби така молодіж з леда дурниці з легким серцем покидала свій праїдний обряд особливо в нвійшних часах. З глибоким поважанем — о. Ілля Чорнодоля, парох Заліцк.

З вдоволенем містимо се заперечене донесеної нам чутки про намір переходу учеників III р. семінарії на латинський обряд, однак зазначимо, що та сама вістка появилася рівночасно в иншій рускій часописи, та що маємо в руках лист з підписом дописувателя.

— **З „Дністра“.** Опорожене місце другого директора по д-рови Федакови, якого надзираюча рада вибрала урядуючим директором, заняв аде. др. Евген Олесницький. Третій директор проф. Вол. Шухевич і заступник директора др. Вол. Охримович остали на своїх становищах.

— **Щедра жертва.** Пос. др. Евг. Олесницький жертвував кр. тов-у госп. „Сільський Господар“ 1.000 К на ціли хліборобської організації.

— **З красового товариства „Сільський Господар“.** Вибраний дня 23. вересня на загальних зборах в Стрию виділ красового товариства господарського „Сільський Господар“ уконституовав ся дня

15. жовтня с. р. в той спосіб, що головою вибрано посла д-ра Олесницького, заступником головою д-ра М. Коцюбу, секретарем д-ра Г. Велічка, а заст. секретаря радч. Ів. Кивелюка Товариство се має дося 57 філій в 43 повітах, а то в отсих місцях: в повіті бережаньскім: в Бережанах; в пов. бобрецкім: в Бібрці і Ходорові; в пов. богородчаньскім: в Богородчанах і Солотвині; в пов. борщівскім: в Борщеві і Мельниці; в пов. брідскім: в Бродах; в пов. бучацькім: в Бучачі; в пов. чечанівскім: в Чечанові; в пов. чортківскім: в Чорткові; в пов. добромільскім: в Добромилі; в пов. дрогобицькім: в Дрогобичі; в пов. городецкім: в Городку; в пов. городеньскім: в Городенці і Обертині; в пов. гусятиньскім: в Гусятині і Кошичинцях; в пов. яворівскім: в Яворові і Краківці; в пов. калускім: в Калуші; в пов. камінецькім: в Камінці струм., Буську і Радехові; в пов. коломийскім: в Коломиї; в пов. ліськім: в Ліску; в пов. львівскім: в Ширці; в пов. мостискім: в Мостисках; в пов. надвірнянскім: в Надвірній; в пов. перемискім: в Перемишлі; в пов. перемишлянськім: в Перемишлянах і Глинянах; в пов. підгаєцькім: в Підгайцях; в пов. рогатиньскім: в Рогатині; в пов. равськім: в Раві рускій; в пов. рудецкім: в Рудках і Комарні; в пов. сянїцькім: в Сяноці; в пов. самбірскім: в Самборі; в пов. скалатекім: в Скалаті і Грималові; в пов. сокальскім: в Сокалі; в пов. станіславівскім: в Станіславові; в пов. старо-самбірскім: в Старім Самборі; в пов. стрийскім: в Стрию; в пов. теребовельскім: в Теребовлі; в пов. товмацькім: в Товмачі і Тясьмениці; в пов. тернопільскім: в Тернополі; в пов. турчаньскім: в Турці; в пов. заліщаньскім: в Заліщиках; в пов. збараскім: в Збаражі; в пов. золочівскім: в Золочеві, Зборові і Олеску; в пов. жовківскім: в Жовкві; в пов. жидачівскім: в Жидачеві.

— **Політична організація на Буковині.** На останних загальних зборах „поступової партії на Буковині“ вибрано ширший заряд, в якого склад увійшли вибрані делегати з поодиноких повітів. Ухвалений на тих зборах організаційний регулямін вимагає, аби кермував політикою партії вузший краєвий заряд партії, складаючий ся із 12 членів і з заступників а з сего вузшого заряду має ся ще вибрати голову партії, двох его заступників, двох секретарів і касиера. — В неділю, дня 7. с. м. відбув ся в Чернівцях зїзд ширшого заряду партії на яким переведено власне вибір вузшого краєвого заряду партійного, або коротко виділу партії. Членами виділу вибрано послів: Ник. Василька, д-ра Смалко-Стоцького, Бретея Пугуляка, Николая Спинула, відтак кр. шк. інсп. Омеляна Поповича, пов. інсп. О. Кунчанка, о. проф. Семаку, О. Мицака, надуч. О. Іваницького, надуч. Д. Маріянука, Івана Циганюка з Іванківців і Івана Шайтка, господаря в Іспаса. Заступниками вибрано: учит. В. Соєвничкого з Кучурова, учит. Р. Івасюка з Чагра і господаря І. Клодницького з Карапчева. — Відтак одголосно, серед немовкаючих оплесків вибрано головою партії посла Николая Василька. Посол Василько сердечно подякував за вибір і заповів, що справами партії буде щиро і поважно опікуватись. — Потім приступлено до дальшого уконституованя виділу на окремім вже засіданю нововибраного виділу. На тм засіданю вибрано: Першим містоголовою віцемарш. д-ра Смалко-Стоцького, другим містогол. надуч. Ом. Іваницького, першим секретаром виділу посла Ник. Спинула, другим секретаром виділу ред. О. Луцького, касиером о. проф. Семаку. — Найближше засідане виділу відбуде ся вже в слїдуючу неділю.

— **„Сільський Господар“ а Kółka rolnicza.** Dziennik-ova polsk-omu весь, що руске, дуже не подобає ся. Отже сердит ся Dz. p., що Русини хочуть „Сільским Господаром“ підкопати польскі Kółka. 10 літ — каже Dz. p. — приглядали ся рускі bogytele роботі Kółok і тепер завели на той лад своє товариство. Головною остання секція „Сільского Господаря“ — торговельна — має колїдувати з Kółkam-и. По виводам Dziennik-а повинні веї рускі товариства розвязати ся, бо... роблять конкуренцію таким самим польским.

— **Епископський ювілей Папи.** Дня 10. листопада минуло 25 літ від дня, коли папа Лев XIII іменував крилош. Сарто епископом Мантуї. Однак властивий ювілей припадає на 16. с. м., бо того дня в 1884. році Св. Отець Пій X зістав висвячений на епископа бл. п. кардиналом Пароччі в Римі.

— **З Надвірнянщини.** Дописуватель „Діла“ жалув ся, що з усіх сторін Галичини найбільше занедбана є Надвірнянщина і ніяка робота народна там неможлива, бо мало рук до праці. Хотїла філія Р. Тов-а педаг. заложити в Надвірній селянську бурсу, то зголосили ся лише три хлопці. Мимо того виділ філій не засипляв справи і збирав на бурсу датки, які дійшли до 800 К. На заг. зборах філій 1. с. м. було лише до 40 людей. Ухвалено з 1. січня 1910 уладити в Надвірній приготівляючий курс, який буде тривати до кінця серпня, а притім бурсу. В останних двох неділях були в Надвірній популярні відчити д-ра Брика і п. Яр. Литвиновича зі Львова. На обох відчитях було мало слухачів. Тепер відбуває ся в тім місті курс касово-крамарський з 28 учас-

никами селянами. Курс веде п. Яр. Литвино іч. Хоч як надвірнянський повіт видає ся занедбаням, то кількालітна праця поставить его на рівні з иншими ліпше зорганізованими повітами.

— **Зелізна катастрофа.** На зелізничім шляху Відень-Будапешт коло стації Сар стала ся в понеділок вечером велика катастрофа. Причина була отся: Від особового поїзду, що їхав з Відня до Будапешту, відорвали ся чотири останні вози. Коли се замічено, здержано поїзд, щоби вози знова причепити. Для остереженя поїздів товарового і поспішного, які мали небавком надїхати, вивішено на відорваних возах чотири червоні ліхтарі. Однак сьвітло їх було так слабе, що машиніст тягарового поїзду добачив сьвітло на 200 метрів і вже не міг задержати поїзду. Отже тягаровий поїзд віхав всею силою паря на відорвані вози і потогрив їх на тріски. Багато подорожних притім покалічило ся. Одинацять возів тягарового поїзду також поломало ся. В останнім возі було півтора кіля динаміну, але на щасте він не вибух мимо сильного потрясеня. Зелізничий шлях знищений на просторі 20 метрів.

— **Слїдство в справі надужитя при регуляції Прута на Буковині** вже покінчено. Акти обнимаючі 300 аркушів, вручено прокураторії. Арештованого підчас слїдства доставця Івана Онофрейчука випущено на волю.

— **З місточка Краснополе,** житомирського повіту (на Волині) пишуть до „Ради“: Урожай сего року був гарний. Озимина вродила добре. Копна жита видає 14 пудів і більше. Ярина середна була. По селах кругом місточка Краснополя люди дуже загуляли; з краснопільської монополки безупинно беруть горівку. В самому Краснополі від ранку до вечера біля монополки стоїть стовпище народу — чоловіків і жінок. Безупинно пють, бють ся, — се признає, що сего року врожай. Вруно на полях гарно зеленіло, не тільки в нас, а й по всій Волині, хоч подекуди і жовтіло — бо цілих три місяці в нас не було ані одного доброго дощу. А тепер на врожай пропала надія. Самі люди винні. Ще з 1. вересня на врну з цілого місточка всі люди стали гонити худобу, щоби пасла ся. Цілий місяць пасли худобу, поки не випасли всіх посївів. Тепер сільске начальство хоч і заборонило пастити, та вже нема чого. Земля суха, врну зелені, і розкішні, а скотина, що не зіла, то з корінем повиривала. Дай Боже, щоб ще поправились врну. Сумно глянути на наших темних селян, що спершу роблять, а потім саміж руйнують.

— **Зменшене пияцтва.** В звіті про казенну продаж напїтків на рос. Поділю в 1908. році помітно там значне зменшене пияцтва, порівнюючи з 1907. роком. Всього випито 1,900,056 відер, себто — на кожного дорослого чоловіка приходять по 7/10 відра. В містах продано за манулий рік 434 тисячі відер, а по селах 1435 тисяч відер. Більше всего горівки випито в вересні, коли по селах починають ся празники; за сей місяць випито 11 1/2 процентів всіх напїтків, випитих за рік, найменше в марті — тільки 4 1/2 проц. Се місяць, коли люди доїдають хліб, а заробітків майже зовсім нема.

— **Позичка на чужу каменіцю.** Перед судом присяжних у Львові розпочала ся оноді розправа против Вінкентія Бельського, який свого часу затагнув був позичку на каменіцю д-ра Жигм. Мотилевського, учителя школи реальної при ул. Глибокій ч. 9. у Львові. — Справа та свого часу наробила була великої сензації у Львові, а нині ще й тим звертає на себе увагу, що обжалований Бельский, котрий перед кількома неділями хотів повісити ся в арешті, удає нині божевільного. Бельский є родом з Клодска в келецькій губернії, в Росії, і має літ 36; у Львові був він асистентом міського огородника і жив у великій дружбі з д-ом Мотилевским. Акт обжалованя так представляє справу: У вересні 1908 р. виїхали пп. Мотилевскі на рік до Швайцарії, а заряд каменіці віддали з повним довірем Бельському, котрий навіть спровадив ся до їх помешканя. Бельский мав великі довги, зачав тратити гроші побраї з адміністрації каменіці і грав пристрасно на лотерії. Остаточо задумав в той спосіб „упорядкувати“ свої відносини, що постановив затагнути позичку в сумі 10,000 К на каменіцю п. Мотилевського. В тій ціли пішов він до комісового дому Кемілі Вейтовичевої і представив ся там яко Жигмод Мотилевский та розвічав переговори в справі позички. Ему нараїли якусь паню Александру Мальковску з Тернополя, котра згодила ся позичити ему жадану суму. В канцелярії нотаря Завадського представив ся Бельский яко др. Мотилевский, а муж властительки бюра комісового Войтович потвердив, що він дійсно Мотилевский. Бельский мав ще всілякі документи в руках, котрими міг ще більше своє обманьство покрити. В грудні 1908. р. одержав Бельский позичку а п. Мальковска заштабулювала єї на каменіци п. Мотилевського. Ціле мантїйство вийшло случайно на верх. Матір п. Мотилевської, як би прочувала щось злого, зачала недовіряти Бельському і спонукала одного із своїх знакомих, щоби він перевідав, чи Бельский платить точно рати гіпотечні. При сій нагоді викрило ся, що

на каменниці завітабульовано 10,000 К. Повідомлений о тім п. Мотилевський звернувся листовно до Бельського, а той хочачи себе закрити, кинув підозріве на Едварда Вляшка, котрий мешкав у пп. Мотилевських а стративши посаду в магистраті львівській виїхав до Монте Карло. Пізніше навіть написав лист, в котрім довіс, як той Вляшек перебравшись за него, Бельського і приправивши собі таку бороду, як Бельський по вв, ходив до Войтовича, а відтак до нотаря і забрав гроші. Він навіть сировадив пізніше хитрим способом того Вляшка до Львова а п. Мотилевська сховавшись в шафі, слухала їх розмови та набрала була переконання, що то дійсно Вляшек допустився обманства. Однак всі, що брали участь у вироблюванню позички, пізнали в Бельським того ніби др. Мотилевського і его арештовано. — Розправа була розписана на два дні, але потривав три а може й довше. Обж. Бельський удає, чи дійсно є божевільним, хоч судові знатоки лікарі признали его умово здорювим.

— **Дрібні вісти.** Др. Михайло Бабюк отворив адвокатську канцелярню в Рогатині. — Вінчане п. Ярол. Пасічинського, укінь. богослова, в прою Іреною Стернбері-Стояловського відбуде ся в Яворові 16. с. м. — Надзвич. заг. збори товариства ощадности і позичок «Прут» в Святині будуть 22. с. м. о 1. год. по пол. в „Бояні“.

Оповідки.

— **Відчит у Львові.** З рамени тов-а ім. Могилли буде читати в найближшу неділю проф. др. Ол. Колесса про історію української мови. Відчит відбуде ся, як звичайно, в салі „Сокола“ (ул. Руска 20) о 4. год. по пол. Вступ 10 сот., сидяче місце 20 сот.

— **З залізниць.** Подібно як тамтої зими курсувати буде від 14. листопада с. р. аж до 8. мая 1910. з Підволочиск через Львів, Краків, Віден, Леобен, Понтету, Местре, Верону, Медіолан, Генуу і Веншімілію, до Ніци і Каннес віз спальний при поїзді поспішнім ч. 4, який відїде з Підволочиск, Львова і Кракова в неділю і в середу. Сей віз спальний перейде у Відні до поїзду експресового Петербург-Каннес і іде приїздити до Каннес ві второк зглядно в п'ятницю. В противнім напрямі переходити буде сей віз почавши від 18. листопада с. р. аж до 12. мая 1910. з Каннес зглядно з Ніци прямо до Підволочиск при поїзді експресовім Каннес-Петербург, який відїздить з Каннес згл. з Ніци в четвер і в неділю. У Відні перейде він до поїзду поспішного ч. 3. і буде приїздити до Кракова, Львова і Підволочиск в суботу зглядно в середу. В виші дві тижня буде ся сей віз у Відні переставляти в двірця залізничні північної на двірця залізничні полудневої і на відворот а подоржні їдучі тим возом поза Відень будуть мучіти пересідати ся. Доплата за ужитє одного місця I. або II. класи в спальному возі на шляху Підволочиска-Відень згл. на відворот є подана в книжечці розкладу їзди. За ужитє поїзду експресового Відень-(Ніца)-Каннес згл. на відворот, в яким крім воза реставраційного курсують тільки виші спальні I. кл., побірає ся належитість за білет I. кл. поїзду поспішного і належитість додаткову за віз спальний.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТН

На печі. *)

Тепло на печах українських, затишно там та так безпечно. Лежить собі патріот, гріється і мре і ро ті часи, коли, по Самійленковому пророчеству «буде зроблено» з патріотичних істот «репаратри».

І так добре поховались Українці на печі, що нивка сила не зволіче їх звідтіля до живого діла.

А того діла не переробивш. Роботи багато, рух нема.

До якої ниви української культурної роботи не підійдеш, побачиш, що там усе лежить на плечах двох, трьох душ.

Сі робітники-одиноці, знесилокують ся, зневіркують ся, кличуть земляків до діла, та все марно.

В кавській „Просьвіті“, наприклад, де раніше таки не зовсім було без людей, тепер по комісіях працюють здебільшого все одні люди, та і то ходить їх до комісій по двоє, троє, п'ятеро.

Збори комісій часто-густо не можуть відбутися, бо не прибуває законного числа членів — п'яти душ.

Навіть лекційна комісія, яка до останнього

*) Таку сатиру комочу подає «Рада» про українські відносини. Можна її в дечім приложити і до наших. — *Ред.*

часу була найбагатша на робітників, тепер звнала сього лиха.

Безлюдє і в артистичній комісії, до якої, звичайно, йшло чимало охочих провадити легку і привабливу концертно-театральну діяльність.

Житє «Просьвіти», найбільшої, найенергічнійшої з усіх «Просьвіт», замирає.

Кличуть до роботи і загальні збори, кличуть окремі комісії, тягнуть звайних своїх просьвіт'яни, та мало з того що виходить.

Як так йти ме далі, „Просьвіта“ вмере своєю смертю, смертю безславною.

І як почнеш шукати причин такого безлюдя ва культурній ниві українській, то й не знаєш, чим пояснити се все.

Звичайно кажуть: реакція. Кажуть — натура українська. Кажуть ще багато дечого. І се все правда. Але правда ще й те, що новинка перестала бути новинкою. Коли тільки завели ся „Просьвіти“, побігли до них досить жваво.

Але, як ті Гоголівські „криси“: „прийшли понюхали й пішли собі“. „Понюхали“ любителі новинок, чогось сьвіжого і пішли собі, бо те сьвіже видало ся їм нудним, бо вимагало воно і біганини, і серйозности.

„Понюхали“ — й „пішли“, щож роблять. Пють пиво під українською стріхою, платять данину українству. Спитаєш якого Киявина, чому не ходите в „Просьвту“, чому нічого для українства не робите? „А яж, каже, тричі на тиждень до клубу українського ходжу“.

А виших, то й у клубі не видно. Се вже завзяті лицарі запічка. Хвиля реакції, сонна доба міцно обняла їх і „кожда піч українська“ тепер „фортеца міцна“, бо міцно хропуть там ті самі „Українці“, що раділи колись і українській „Просьвіті“, і мало не цілували перші числа газет українських.

А тепер їх віде, ніколи й не побачиш. А „нива гине“, нива заростає буряном байдужности, бодяками українського сорому.

Сором, сором лицарям запічка.

Л. Чулий

Телеграми

з дня 12. листопада.

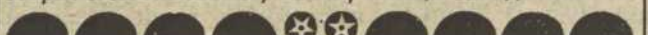
Відень. Цісар прийняв вчєра на загальних послуханях кравього маршалка гр. Бадєнього і легатійного секретаря гр. Людвика Бадєнього.

Берлін. Часописи доносять, що французкий президент Фаллер уступити небавком з причини ведуги. Его наслідником має бути теперішний міністер загран. справ Пішов.

Будапешт. На вчєрашнім засіданю независимців мін. Кошут заявив, що виступає зі сторониництва і вишов зі своїми прихильниками зі салі. Кошут був невдоволений, що ухвалено не назначувати речинця наведеця самостійного банку угорского.

Бюро учительське і службове

Марії Немчиновскої, Львів, площа Академічна 3.

Др. Богдан Барвіньский:

Зїзд галицкого князя Данила з угорским королем Белею IV. в Прешбурзі 1250 р. Історично-критична авалїза. Львів 1901. 16° ст. 18. — Цїна 10 сот.

Прешбурський зїзд в справі спадщини по Бабенбергах. (Причинок до історії великого австрійского безкоролїва). Львів 1903. 8° ст. 27. — Цїна 30 с.

Жигимонт Кейстутович, великий князь Литовско-руський. Історична монографія. Жовква 1905. 8° ст. XIV+170. — Цїна 2 К.

Zygmunt Kiejstutowicz, książę starodubski. Львів 1906. 8° ст. 28. — Цїна 50 с.

Bogurodzicza dzewiczca a історичні висновки д-ра Щурата. (В інтересі історичної правди). Львів 1906. мала 8° ст. 41. — Цїна 20 с.

Історичні причинки. Розвідки, замітки і матеріяли до історії України-Руси. I. Жовква 1908 мал. 8° ст. 170. — Цїна 2 К.

Історичний розвиток імені українсько-руского народу. Львів, мал. 8° ст. 41. Цїна 40 с.

Pieczęcie książąt halicko-włodzimierskich z pierwszej pol. XIV. w. Краків 1909. мал. 8° ст. 22. Цїна 40 с.

Pieczęcie bojarów halicko-włodzimierskich z pierw. połowy XIV. w. — вел. 8° ст. 4. Львів. Цїна 5 сот.

Дїстату можна в книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10.

Важне для Селян!

Від 500 до 1500 К машина до виробу цементового промислу. Одна машина виробляє дві дахівки на раз, денно 500 штук. Цегол 1500 до 3000 штук денно. На складі:

Дім комісово-тоговельний

І. Зубика

18(12-?) Львів, ул. Млиарська ч. 2.

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.

засноване при Товаристві взаїмних обезпечєнь „Дністер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенях з р. 1873.

Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти удїлу.

Цїлею Товариства є удїлюване кредиту своїм членам рільникам обезпечєним в „Дністрі“ від більше літ.

Проценти від вкладок 4%, без потрученя податку рентового.

Вкладки приймає і виплачує Каса Дирекції Товариства в годинах урядових, від 8. до 2. год. в полудне.

Конто в Щадниці почтової ч. 35.527.

Конто жирове в банку австро-угор.

Вкладки щадничі К 2,848.890.—

Удїли членські К 262.994.—

Позички удїлені К 3,396.002.—

Канцелярії Товариства отворені перед полуднем.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1909.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночи
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Тарнога	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:05	—	2:05	5:58	9:30
Черновець	—	—	—	6:40	12:20
Станиславова	5:45	—	—	—	—
Коломиї	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:45	4:25	—	11:00
Пустомит	7:29	11:45	4:25	10:15*	11:00
Самбора	8:00	9:57	2:00	—	9:00
Любіня	8:00	9:57	2:00	9:00	11:45*
Рава рускої	7:10	12:40	4:50	—	—
Янова	8:05	1:15	5:00	9:25	10:10
Брухович	7:10	10:05A	1:48B	4:50	8:20
Брухович	8:15	12:40	3:27B	5:30C	9:35B
Замної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50
На Підзамче:					
З Підволочиск	7:01	11:40	2:00	5:15	10:12
Бродів	7:01	—	2:00	5:15	10:12
Курович	—	—	11:19	—	9:39
Винник	8:07	—	11:19	3:26	9:39
Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	в ночи
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45
Гяшева	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	8:00	11:10
Черновець	6:10	9:35	—	—	10:38
Черновець	—	9:10	2:23	—	2:50
Станиславова	—	—	2:50	—	—
Коломиї	—	—	—	6:00	—
Стрия	7:30	—	1:45	6:55	11:25
Пустомит	7:30	10:35*	1:45	6:55	11:25
Самбора	6:00	9:05	—	3:40	10:45
Любіня	6:00	9:05	2:15*	8:40	10:45
Рава рускої	6:14	11:05	—	—	11:35B
Янова	8:20	10:10	1:37†	3:40	6:30
Брухович	7:21	11:05	2:30B	5:50†	8:34B
Брухович	6:14	9:00A	12:41B	3:45	7:10
Замної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15
З Підзамча:					
До Підволочиск	6:35	11:00	2:31	8:29	11:32
Бродів	6:35	11:00	2:31	8:29	—
Курович	—	7:13	—	2:52	—
Винник	5:44	7:13	1:30	2:52	—

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — *) Лише в неділі і сьвята від 1¹⁶/₆ до 1¹⁸/₆. А) Лише в неділі і сьвята від 1¹/₇ до 2¹/₈. — Б) Лише в неділі сьвята від 1¹/₆ до 2³⁰/₆. — В) В неділі і сьвята а від 1¹/₆ до 2³⁰/₆ щодень. — Г) Щоденно від 1¹/₇ до 2¹/₈. — 3) Лише в неділі.

